

Arrest

nr. 213 481 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 29 juni 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 juni 2017 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete van 3000 €.

1.3. Op 3 juli 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Mijnheer

naam : A. M.

voornaam : A.

geboortedatum : 20.08.1987

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 18.04.2011 trad u te Marokko in het huwelijk met E. K. S., geboren te A. op 04.02.1992, van Nederlandse nationaliteit.

Op 09.11.2011 bood uw echtgenote zich bij het gemeentebestuur van Turnhout aan om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden (bijlage 3ter). Zij verklaarde daarin in België te zijn aangekomen op 24.10.2011.

Op 05.12.2011 werd u het voorwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens inbreuk op de vreemdelingenwetgeving, België-route (PV nr. TU.55.L1.023345/2011), dit is meteen ook het eerste spoor van uw aanwezigheid in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd u diezelfde dag een bevel betekend, om uiterlijk tegen 04.01.2012, het grondgebied te verlaten.

Op 12.12.2011 diende uw echtgenote een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving" (bijlage 19) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in.

U diende dezelfde dag (op 12.12.2011) een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter).

Op 29.06.2012 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 12.06.2017 en uw echtgenote werd in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 12.06.2017.

Op 01.04.2014 keerde uw echtgenote terug naar Nederland.

Op 14.03.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde u op 27.06.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben vervoerd, namelijk hasj, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2016 en 14.03.2016.

Momenteel hebt u het duurzaam verblijf nog niet bekomen omdat u sinds 14.03.2016 opgesloten bent in de gevangenis en dat de periodes van gevangenschap een onderbreking vormen voor het verwerven van het duurzaam verblijf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebbat. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uit het arrest van 27.06.2017 blijkt dat u zich heeft ingelaten met een internationale professioneel drughandel waarbij naast leveringen aan andere drugdealers, grote internationale drugtrafieken werden georganiseerd.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Druggebruik is een ware maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs zo niet wordt aangewakkerd dan toch minstens wordt in stand gehouden. Het op dergelijke schaal op de markt brengen van verdovende middelen raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke maatschappelijke kost en overlast. U bent klaarblijkelijk blind voor deze desastreuze maatschappelijke gevolgen en heeft duidelijk gekozen voor het snel en gemakkelijk geldgewin.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 08.02.2018 werd u de vragenlijst overhandigd. U gaf er de voorkeur aan om de vragenlijst niet onmiddellijk in te vullen, maar dit te overleggen met uw advocaat. Op 18.05.2018 stuurde uw advocaat de ingevulde vragenlijst op. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat u Nederlands matig kan lezen en/of schrijven; dat u Arabisch kan spreken en lezen; dat u sinds 2011 in België bent; dat u reuma hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...); dat u op 18.04.2011 getrouwd bent met E. K. S.; dat zij

momenteel bij haar moeder verblijft vanwege een ernstige ziekte, maar jullie nog steeds samen zijn; dat uw broer, schoonzus en hun kinderen in België wonen, (...); dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u nog familie heeft in Marokko en dat uw broers (A. M. I. en A. M. H.), uw zus (A. M. A.), uw schoonzussen en schoonbroer in Nederland wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een certificaat basiseducatie behaalde en een certificaat voor bedrijfsbeheer; dat u in België gestart was met werken als zelfstandige horeca-uitbater; dat u in uw land van herkomst gewerkt heeft als stukadoor maar hiervan geen bewijzen kan voorleggen; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat uw echtgenote en familie hier zijn, u al lang in België bent, u medische problemen heeft (o.a. reuma), u hier wil zorgen voor uw echtgenote en u hier ingeburgerd bent.

Uw advocaat voegde op 18.05.2018 de volgende bijkomende elementen toe: kopij F-kaart; getuigschrift van woonst; samenstelling van gezin (broer en schoonzus); getuigschrift van woonst van A. M. K. (broer) en van A. O. (schoonzus); verklaring van lidmaatschap CM; huwelijksakte; attest van sociaal verzekerde E. K. S. (echtgenote); uittreksel basisadministratie Aalsmeer E. K. S. (echtgenote); vermelding van uw huwelijk; attest vertrek naar buitenland E. K. S. (echtgenote); attest van aanmelding bij het onthaalbureau; attest van vrijstelling ban inburgeringsplicht; attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie; CV; bewijs van inschrijving als werkzoekende; getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer; huurovereenkomst handelspand (...); uittreksel gegevens van een onderneming natuurlijke persoon-ondernemingsnummer (...); bewijs registratie FAW; energiecontracten' Electrabel voor uitbating pand (...); attest sociaal verzekeringsfonds Zenito voorlopig verzekeraarheid jaar 2014; attest van aansluiting sociaal verzekeringsfonds Zenito; BTW-identificatienummer; huurovereenkomst woonst te Turnhout, (...); aansluiting Electrabel woonst te Turnhout, (...) (elektriciteit en aardgas); aansluiting Pidpa woonst te Turnhout, (...) (water); factuur Engie Electrabel afrekening 19.02.2016 - 18.02.2017; arbeidsovereenkomst E. K. S. (echtgenote): 10 uren/week; arbeidsovereenkomst E. K. S. (echtgenote): 30 uren/week; loonfiches E. K. S. (echtgenote) 8; beslissing UVW dd. 24.01.2017 E. K. S. (echtgenote) geen arbeidsvermogen; uittreksel basisadministratie Den Haag A. M. I. (broer); uittreksel basisadministratie Aalsmeer A. M. A. (zus); uittreksel basisadministratie Aalsmeer A. M. A. (broer) en een medisch attest dd. 14.12.2017.

Uit de door u ingediende documenten blijkt dat u lijdt aan reuma. Uit navraag bij de bevoegde diensten blijkt dat er geen tijdelijke onmogelijkheid tot reizen is en dat er geen medische behandeling noodzakelijk is.

U trad op 18.04.2011 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met E. K. S., geboren te A. op 04.02.1992, van Nederlandse nationaliteit. Volgens het rijksregister verblijft zij sinds 01.04.2014 in Nederland. In de vragenlijst hoorrecht die ingevuld werd, verklaarde u dat u (nog steeds) een samen bent met E. K. S. Zij kwam op 07.02.2018, op 21.03.2018 en op 16.04.2018 op bezoek in de gevangenis (bezoekerslijst tot 27.06.2018). Nu blijkt dat uw partner niet langer in België maar wel in Nederland woonachtig is, zou u een verzoek kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote verklaarde in een proces-verbaal van verhoor dd. 05.12.2011, afgenomen door de politie van Turnhout, dat jullie elkaar kennen van kindsbeen af. Dat u woonachtig was in het geboortedorp van haar moeder en dat zij u tijdens de vakanties heeft leren kennen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. In het licht van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens is er, tussen u en uw echtgenote, heden geen sprake van het bestaan van een gezinsleven in het Rijk.

Uw broer (A. M. K.), uw schoonzus (A. O.) en hun 2 kinderen (A. M. N. en A. M. L.), zijn gevestigd in België. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw. broers (A. M. I. en A. M. A.), uw zus (A. M. A.), uw schoonzussen en schoonbroer in Nederland wonen. Over hen zijn verder geen gegevens gekend. Uw broers komen op bezoek in de gevangenis. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van

afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM.

Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat u zich zou kunnen beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens in het Rijk.

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven.

U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. In casu weegt het algemene belang zwaarder door dan de belangen van u en uw gezin.

Uw familieleden kunnen contact met u onderhouden middels de moderne communicatiemiddelen en middels (korte) bezoeken aan u in het land waar u zich zou vestigen.

U verklaarde dat u sinds 2011 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 24-jarige leeftijd, in België bent komen wonen. Inmiddels bent u bijna 31 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U geeft trouwens zelf aan dat u nog familie heeft in Marokko en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

Het gegeven dat u in België gestart was met werken als zelfstandige horeca-uitbater, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstelling is niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. U verklaarde dat u reeds in uw land van herkomst heeft gewerkt als stukadoor. Die vaardigheid zal u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TOT BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (EVRM), SCHENDING VAN ARTIKEL 44bis EN 45 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing beroept zich artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’).

Artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt:

*“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
(...)”*

De beslissing houdt een beëindiging in van het verblijf van verzoeker, maar bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3 Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4 Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde.

In zoverre de bestreden beslissing zich beroept op een gevaar voor de volksgezondheid, dient opgemerkt dat artikel 45, §3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst naar de ziekten die zijn opgenomen in de bijlage van de wet:

“Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.”

In casu wordt geen van deze ziekten ingeroepen ter beëindiging van het verblijf van verzoeker.

De redenen van openbare orde verwijzen naar de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling van 27 juni 2017 door het Hof van Beroep te Gent.

De incriminatieperiode van deze feiten liep van 1 januari 2016 tot 14 maart 2016.

Er worden geen andere feiten ingeroepen. Zoals de bestreden beslissing zelf overweegt, is de incriminatieperiode beperkt.

Er worden geen bezwarende elementen lastens verzoeker weerhouden voor de periode vóór 1 januari 2016 noch ná 14 maart 2016.

In het arrest nr. 200 119 van 22 februari 2018 overwogen de verenigde kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

2.13. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet waarbij evenwel enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of maatregel gaat er ook niet mee gepaard.

2.14. Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed. De vraag is of hij dit op een zorgvuldige wijze heeft gedaan.

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.16. Het is niet betwist dat verzoeker met zijn echtgenote en hun op 3 april 2015 geboren kind in België een gezinsleven heeft, noch dat hij hier een privéleven heeft uitgebouwd, en dat zowel zijn privé- als gezinsleven beschermenswaardig zijn onder artikel 8 van het EVRM. Het staat evenmin ter discussie dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het gegeven dat de bestreden beslissing een wettelijke grondslag heeft en getroffen werd ter bescherming van de openbare orde, zodat ze minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, vormt evenmin voorwerp van enige betwisting. De bestreden beslissing voldoet dus aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde voorwaarden van legaliteit en legitimiteit.

2.17. Ook wanneer er een wettelijke basis is om een verblijf te beëindigen en verweerder door het nemen van zulke beslissing een legitiem doel nastreeft, dient hij een proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

2.18. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.19. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;*
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.*

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70)."

Zowel artikel 8 EVRM als artikel 45 van de vreemdelingenwet impliceren een belangenafweging waarbij onder meer de actuele aard en de werkelijkheid van de bedreiging van de openbare orde dient in rekening te worden gebracht; de overheid dient daarbij rekening te houden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode. (één van de Boultif criteria)

In de bestreden beslissing wordt geen enkele melding gemaakt van het feit dat verzoeker buiten de incriminatieperiode van onberispelijk gedrag is.

Er wordt nergens verwezen naar het gedrag van verzoeker sinds de feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld.

De feiten waarop de beslissing zich baseert, dateren van begin 2016, inmiddels 2 jaar en 4 maanden geleden. Het is dan ook van belang dat ook met het gedrag van verzoeker sinds deze periode wordt rekening gehouden.

Het gaat bovendien over eenmalige feiten. In hoofde van verzoeker is er geen sprake van een resem van feiten en/of veroordelingen. Anderzijds is de incriminatieperiode bijzonder kort – zoals de bestreden beslissing zelf ook aangeeft.

De korte duur van de incriminatieperiode, het eenmalig karakter ervan, de tijdsduur die sindsdien is verlopen – nota bene meer dan 11x langer dan de geïncrimineerde periode, zijn gegevens die de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing mee in overweging dient te nemen.

Zonder met deze pertinente gegevens rekening te houden kan de bestreden beslissing onmogelijk een objectieve beoordeling maken en tot de conclusie komen dat verzoekers gedrag actueel een ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn.

Zij dient immers een beslissing te nemen in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel, uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen vormen. (artikel 45, § 2, lid 2 Vreemdelingenwet)
Conclusie is dat een dergelijke zorgvuldige afweging in de bestreden beslissing niet is gebeurd, en dat niet alle relevante, pertinente gegevens mee in overweging werden genomen.

Hiermee wordt zowel artikel 8 van het EVRM geschonden als artikel 45 van de vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens; er blijkt immers niet dat werd rekening gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker tijdens die periode.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt.

Het middel is gegrond.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 44bis, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wordt in de bestreden beslissing als dusdanig niet gesteld dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de volksgezondheid. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat verzoeker *“een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vertegenwoordigt”*. De bestreden beslissing vermeldt daarbij de volgende overwegingen:

“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Verzoeker betwist niet dat hij op 27 juni 2017 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving en bendevoering. De bestreden beslissing preciseert dat verzoeker zich daarbij heeft ingelaten met een internationale professionele drugshandel waarbij, naast leveringen aan andere drugdealers, grote internationale drugtrafieken werden georganiseerd. Op grond hiervan wordt besloten dat verzoeker een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid, evenals voor de handhaving van de openbare orde. De bestreden beslissing vervolgt:

“Druggebruik is een ware maatschappelijke plaag die door de verkoop en de verspreiding van drugs zo niet wordt aangewakkerd dan toch minstens wordt in stand gehouden. Het op dergelijke schaal op de markt brengen van verdovende middelen raakt de volksgezondheid en betekent een aanzienlijke maatschappelijke kost en overlast. U bent klaarblijkelijk blind voor deze desastreuze maatschappelijke gevolgen en heeft duidelijk gekozen voor het snel en gemakkelijk geldgewin. Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna

hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie met internationale vertakkingen, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat het slechts over eenmalige feiten zou gaan. Het feit dat er in de bestreden beslissing slechts sprake is van één veroordeling, houdt niet in dat het zou gaan om een enkel feit of zeer beperkte feiten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker werd veroordeeld voor een hele reeks feiten, hetgeen geleid heeft tot een veroordeling van een effectieve gevangenisstraf van zes jaar. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan: *“verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk hasj, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, namelijk cannabis, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan verdovende middelen te hebben vervoerd, namelijk hasj, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen.”*

Dit wordt door verzoeker in het middel ook niet betwist. Ook met het feit dat de incriminatieperiode beperkt in de tijd is, wordt wel degelijk rekening gehouden. Zo stelt de bestreden beslissing:

“De incriminatieperiode is beperkt, maar het is bijna hallucinant om te moeten vaststellen welke leveringen en handelingen u heeft kunnen uitvoeren in dergelijke, relatief, korte periode. U heeft blijk gegeven van een gevaarlijke ingesteldheid, waarbij u ook anderen heeft meegesleurd op het criminele pad.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij sinds zijn veroordeling *“van onberispelijk gedrag is”*, gaat hij eraan voorbij dat hij zich sinds 14 maart 2016 in de gevangenis bevindt, wat ook wordt weergegeven in de beslissing. Dat verzoeker zich niet meer heeft ingelaten met drugshandel, hoeft dan ook niet te verbazen, maar er blijkt hieruit niet dat dit verzoekers persoonlijke verdienste is. Verzoekers verklaring, dat hij thans van *“onberispelijk gedrag is”*, is voorts een losse bewering, die hij niet met enig begin van bewijs aantoonst.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de inmenging in verzoekers gezinsleven enerzijds steunt op artikel 44bis van de vreemdelingenwet, en anderzijds is ingegeven door een van de in artikel 8.2 vernoemde gronden. In de uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling, die veroordeeld is omwille van misdrijven, uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins-/privéleven, bij wet voorzien zijn en is noodzakelijk in een democratische samenleving; dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het Hof heeft in zijn arrest *Boultif* de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een '*certain degree of hardship*';
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat naast de *Boultif*-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrekken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 55, 57 en 58).

Het Hof zal nagaan welke impact de verwijdering heeft op de (huwelijks)partner en de eventuele kinderen. Er wordt onderzocht of van de gezinsleden redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze het betrokken gezinslid volgen naar het land van verwijdering. Daarvoor wordt onder meer hun aanpassingsvermogen ('*adaptability*') beoordeeld (bijvoorbeeld wat betreft het aanleren van een nieuwe taal), alsook de mogelijke ernstige moeilijkheden met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land waartoe de vreemdeling wordt verwijderd.

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot de toets aan artikel 8 van het EVRM de volgende afweging:

"U trad op 18.04.2011 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met E. K. S., geboren te A. op 04.02.1992, van Nederlandse nationaliteit. Volgens het rijksregister verblijft zij sinds 01.04.2014 in Nederland. In de vragenlijst hoorrecht die ingevuld werd, verklaarde u dat u (nog steeds) een samenbent met E. K. S. Zij kwam op 07.02.2018, op 21.03.2018 en op 16.04.2018 op bezoek in de gevangenis (bezoekerslijst tot 27.06.2018). Nu blijkt dat uw partner niet langer in België maar wel in Nederland woonachtig is, zou u een verzoek kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hindernissen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote verklaarde in een proces-verbaal van verhoor dd. 05.12.2011, afgenomen door de politie van Turnhout, dat jullie elkaar kennen van kindsbeen af. Dat u woonachtig was in het geboortedorp van haar moeder en dat zij u tijdens de vakanties heeft leren kennen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. In het licht van artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens is er, tussen u en uw echtgenote, heden geen sprake van het bestaan van een gezinsleven in het Rijk."

Wat betreft de evenredigheid van deze weigering van verblijfsrecht tegenover de gezinsbelangen van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat het plegen van dergelijke zwaarwichtige feiten, bezwaarlijk gesteld kan worden dat dit alles van enige verantwoordelijkheid in hoofde van betrokkene tegenover zijn gezin getuigde. Betrokkene had moeten weten dat dit ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België en dit gedrag een regulier gezinsleven in de weg zou staan. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot het wijzen op het tijdsverloop sinds zijn veroordeling. Uit de bespreking van de motieven is hoger echter al gebleken dat *in casu* sprake is van zwaarwichtige feiten van georganiseerde drugshandel en dat verzoeker sinds zijn veroordeling in de gevangenis verblijft. Het tijdsverloop van twee jaar sedert zijn veroordeling is ook niet van die aard dat geen rekening meer zou mogen worden gehouden met deze feiten. De Raad acht het geenszins onredelijk dat, gelet op de aard van de misdrijven, het bestuur oordeelt dat er nog steeds sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker voert ook geen concrete elementen aan die het tegendeel kunnen aantonen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen zoals vereist door de hoger uiteengezette *Boultif/Üner* criteria ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.4. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, geen schending aannemelijk van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT